

ΡΟΖΑΜΟΥΝΤ ΠΙΛΤΣΕΡ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Σεπτέμβρης**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: September
Από τις Εκδόσεις Hodder and Stoughton, Λονδίνο 2014
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rosamunde Pilcher
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δέσποινα Κανελλοπούλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Robin Pilcher, Mark Pilcher, Fiona Pilcher and Philippa Imrie, 1990
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Mark Owen/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 1992
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Ιούνιος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2464-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2465-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΟΖΑΜΟΥΝΤ ΠΙΛΤΣΕΡ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ

Μετάφραση: Δέσποινα Κανελλοπούλου

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Μαζεύοντας κοχύλια

Δίδυμα αστέρια

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζονται:

Ο γυρισμός

Το μοναχικό λιοντάρι

Το έρημο σπίτι

Χειμερινό ηλιοστάσιο

Το άγριο θυμάρι

Το τέλος του καλοκαιριού

Η μέρα της καταιγίδας

Η άλλη όψη

Λουλούδια στη βροχή

Το γαλάζιο δωμάτιο

Το καρουνζέλ

Φωνές το καλοκαίρι

Χιόνι τον Απρίλη

Περιεχόμενα

Μάης	9
Ιούνης	55
Αύγουστος	139
Σεπτέμβρης	253

ΜΑΗΣ

1

Τρίτη, τρεις του μηνός

Στις αρχές του Μάη, το καλοκαίρι έφτασε επιτέλους στη Σκοτία. Ο χειμώνας την είχε γραπώσει για τα καλά στα δάχτυλά του, δίχως να μοιάζει πρόθυμος να χαλαρώσει την παγωμένη του λαβή. Όλο τον Απρίλη, παγεροί βορειοδυτικοί άνεμοι τσάκιζαν τα πρώτα μπουμπούκια των αγριόσπαρτων και έκαιγαν τους κίτρινους ανθούς των πρώιμων ασφόδελων. Το χιόνι κάλυπτε τις κορυφές των λόφων και γέμιζε τις γούβες στα ριζά τους, ενώ οι αγρότες, απεγνωσμένοι από την έλλειψη φρέσκιας βοσκής, κουβαλούσαν με τα τρακτέρ τους τα τελευταία αποθέματα ζωοτροφών στα άκαρπα χωράφια, όπου τα ζωντανά μουγκάνιζαν κουλουριασμένα αναζητώντας καταφύγιο δίπλα στις ξερολιθιές.

Μέχρι και οι αγριόχηνες, που συνήθως αποχωρούσαν πριν από τα τέλη του Μάρτη, είχαν καθυστερήσει να επιστρέψουν στα αρκτικά τους λημέρια. Ήταν μέσα Απρίλη όταν τα τελευταία σμήνη έφυγαν με τις χαρακτηριστικές κλαγγές τους προς άγνωστους ουρανούς του Βορρά, πετώντας τόσο ψηλά, που οι τριγωνικοί σχηματισμοί τους έμοιαζαν με ιστούς αράχνης που χόρευαν στον άνεμο.

Και τότε, από τη μια μέρα στην άλλη, το ευμετάβλητο κλίμα των Χάιλαντς μαλάκωσε. Ο άνεμος φύσηξε από τον Νότο, φέροντας τις απαλές αύρες και τον ήπιο καιρό που η υπόλοιπη χώρα απολάμβανε εδώ και εβδομάδες, μαζί με την ευωδιά της υγρής γης

και της φρέσκιας βλάστησης. Η εξοχή ντύθηκε μ' ένα γλυκό, ζωηρό πράσινο· οι αγριοκερασιές συνήλθαν από το σφυροκόπημα του χειμώνα, ξεθάρρεψαν και στόλισαν τα κλαδιά τους μ' ένα πέπλο από χιονόλευκα πέταλα. Οι κήποι των αγροικιών άνθισαν μονομιάς και γέμισαν χρώματα – κίτρινο του γυμνανθούς γιασεμιού, μοβ του κρόκου, κυανό του σταφυλοούκινθου. Τα πουλιά κελαηδούσαν, και ο ήλιος, πρώτη φορά από το περασμένο φθινόπωρο, χάριζε με το άγγιγμά του αληθινή ζεστασιά.

Σε όλη της τη ζωή, με ήλιο ή βροχή, η Βάιολετ Ερντ περπατούσε κάθε πρωί ως το χωριό, για να αγοράσει από το παντοπωλείο της κυρίας Ίσακ ένα λίτρο γάλα, τους *Times* και όσα άλλα τρόφιμα και μικροπρομήθειες απαιτούνταν για τις καθημερινές ανάγκες μιας ηλικιωμένης γυναίκας που ζούσε μοναχή της. Μόνο ελάχιστα φορές, στην καρδιά του χειμώνα, παρέλειπε αυτή τη γυμναστική, όταν το χιόνι σχημάτιζε ψηλούς σωρούς και ο πάγος γινόταν επικίνδυνος, καθώς ασπαζόταν τη ρήση «φύλαγε τα ρούχα σου για να 'χεις τα μισά».

Η διαδρομή δεν ήταν εύκολη· έπρεπε να διανύσει σχεδόν ένα χιλιόμετρο στον απότομο κατηφορικό δρόμο μέσα από τα χωράφια που κάποτε αποτελούσαν το πάρκο του Κρόι –όπως ονομαζόταν το κτήμα του Άρτσι Μπαλμερίνο–, και ύστερα άλλο ένα χιλιόμετρο ζόρικη ανηφόρα στην επιστροφή. Είχε αυτοκίνητο και θα μπορούσε κάλλιστα να το χρησιμοποιεί για τη συγκεκριμένη διαδρομή, αλλά πίστευε πως, εάν με τον ερχομό του γήρατος άρχιζες να παίρνεις αμάξι για τόσο μικρές αποστάσεις, υπήρχε σοβαρός κίνδυνος να αδρανήσουν τα πόδια σου.

Τους ατελείωτους μήνες του χειμώνα ήταν αναγκασμένη να ντύνεται σαν κρεμμύδι γι' αυτή την εξόρμηση. Χοντρές μπότες, πουλόβερ, αδιάβροχο πανωφόρι, κασκόλ, γάντια κι ένα μάλλινο καπέλο τραβηγμένο μέχρι τ' αυτιά. Σήμερα, όμως, φορούσε τούντ φούστα με μια ζακετούλα, και το κεφάλι της ήταν ξέσκεπο. Η λιακάδα τής είχε φτιάξει τη διάθεση και την έκανε να νιώθει ζωηρή και ξανανιωμένη· απαλλαγμένη από τα βαριά ρούχα, θυμήθηκε την υπέροχη αίσθηση των παιδικών της χρόνων, όταν οι μαύρες

μάλλινες κάλτσες έμπαιναν επιτέλους στο μπαούλο και το αεράκι δροσίζε ευχάριστα τα γυμνά της πόδια.

Το μαγαζί του χωριού είχε κόσμο, και χρειάστηκε να περιμένει λιγάκι για να εξυπηρετηθεί. Δεν την πείραξε, διότι έτσι είχε όλο τον χρόνο να κουβεντιάσει με τους άλλους πελάτες, που ήταν όλοι τους γνωστοί της, να θαυμάσει τον καιρό, να ρωτήσει τον γιο μιας φίλης της πώς τα πάει η μητέρα του· τέλος, να παρακολουθήσει ένα αγοράκι να διαλέγει, έπειτα από βαθυστόχαστο ψάξιμο, ένα σακουλάκι πολύχρωμες καραμέλες και στη συνέχεια να πληρώνει με το χαρτζιλίκι του, χωρίς να βιάζεται καθόλου. Η κυρία Ίσακ τον περιέμενε χαμογελώντας καρτερικά. Κι όταν επιτέλους ο μικρός αποφάσισε, του έβαλε τις καραμέλες σ' ένα σακουλάκι και πήρε τα χρήματά του.

«Μην τις φας όλες μεριάς! Θα χαλάσεις τα δόντια σου», τον προειδοποίησε. «Καλή σας μέρα, κυρία Ερντ».

«Καλημέρα, κυρία Ίσακ. Τι ωραία μέρα, ε;»

«Δεν πιστεύω στα μάτια μου όταν είδα τον ήλιο να λάμπει».

Η κυρία Ίσακ, που είχε αφήσει πίσω της τον καυτό ήλιο του Πακιστάν για να βρεθεί εξόριστη σε αυτά τα ψυχρά κλίματα, ήταν συνήθως φασκιωμένη με ζακέτες κι είχε μια σόμπα παραφίνης αναμμένη πίσω από τον πάγκο, για να χουχουλιάζει κάθε που έβρισκε την ευκαιρία. Σήμερα, ωστόσο, φαινόταν πολύ πιο χαρούμενη. «Ελπίζω να μην κρυώσει πάλι ο καιρός».

«Μπα, δε νομίζω. Καλοκαιρίασε πια. Α, σας ευχαριστώ, το γάλα μου και η εφημερίδα μου! Επίσης, η Ίντι θέλει βερνίκι για τα έπιπλα και ένα ρολό χαρτί κουζίνας. Και νομίζω πως θα χρειαστώ και μια εξάδα αυγά».

«Αν το καλάθι σας είναι πολύ βαρύ, μπορώ να πω στον κύριο Ίσακ να σας το φέρει με το αυτοκίνητο».

«Όχι, όχι, τα καταφέρνω μια χαρά, σας ευχαριστώ πολύ».

«Δεν είναι πολύς όλος αυτός ο ποδαρόδρομος;»

Η Βάιολετ χαμογέλασε. «Ναι, αλλά σκεφτείτε πόσο καλό μου κάνει».

Φορτωμένη, πήρε πάλι τον δρόμο για το σπίτι της, το Πένιμπερν. Πέρασε μπροστά από μια σειρά χαμηλά αγροτόσπιτα, με παράθυρα που άστραφταν στο φως του ήλιου και πόρτες που κα-

λωσόριζαν ανοιχτές τον ζεστό, καθαρό αέρα. Ύστερα, διέσχισε τις πύλες του Κρόι και άρχισε να ανηφορίζει πάλι τον λόφο. Περιπατούσε σ' έναν ιδιωτικό δρόμο που οδηγούσε στην πίσω πλευρά του αρχοντικού του Κρόι· το Πένιμπερν βρισκόταν στα μισά της διαδρομής, στο πλάι του δρόμου, περιστοιχισμένο από κατηφορικά χωράφια. Στο σπίτι οδηγούσε ένα φροντισμένο δρομάκι, πλαισιωμένο από κοντοκουρεμένες πρασιές· μόλις η Βάιολετ έφτανε στη συγκεκριμένη στροφή, ένιωθε πάντα μια ανακούφιση στη σκέψη ότι δε χρειαζόταν να ανηφορίσει άλλο.

Το καλάθι της είχε αρχίσει να τη βαραινεί, οπότε το μετέφερε στο άλλο χέρι κι άρχισε να σχεδιάζει πώς θα περνούσε την υπόλοιπη μέρα της. Ήταν ένα από τα πρωινά που η Ίντι τη βοηθούσε με τις δουλειές του σπιτιού, πράγμα που σήμαινε πως η Βάιολετ μπορούσε να βγει έξω και να ασχοληθεί με τον κήπο της, τον οποίο είχε αμελήσει το τελευταίο διάστημα λόγω της παγωνιάς. Το γκαζόν φαινόταν τάλαιπωρημένο και είχε γεμίσει βρύα ύστερα από αυτό τον ατελείωτο χειμώνα. Χρειαζόταν ξάρισμα για να αναπνεύσει. Στη συνέχεια, την περίμενε ένας πελώριος λάκκος με καλοχωνεμένη κοπριά, που έπρεπε να τη φτυαρίσει και να τη στρώσει στον καινούργιο της ροδώνα. Ένιωσε μεγάλη προσμονή· δεν έβλεπε την ώρα να στρωθεί στη δουλειά.

Άνοιξε το βήμα της. Αλλά σχεδόν την ίδια στιγμή είδε ένα άγνωστο αμάξι σταθμευμένο μπροστά στην είσοδο του σπιτιού της και κατάλαβε ότι ο κήπος θα έπρεπε να περιμένει ακόμα λίγο. Ενοχλήθηκε στην ιδέα ότι είχε επισκέψεις. Ποιος είχε έρθει να τη δει; Με ποιον θα αναγκαζόταν να πιάσει κουβέντα, αντί να αφοσιωθεί στο σκάψιμό της;

Το αυτοκίνητο ήταν ένα περιποιημένο μικρό Renault και τίποτα πάνω του δε μαρτυρούσε ποιος ήταν ο ιδιοκτήτης του. Η Βάιολετ μπήκε στο σπίτι από την πόρτα της κουζίνας και βρήκε την Ίντι στη βρύση να γεμίζει τον βραστήρα.

Απίθωσε το καλάθι στο τραπέζι. «Ποιος είναι;» Σχημάτισε την ερώτηση αθόρυβα με τα χείλη της, δείχνοντας συγχρόνως με τον δείκτη της.

Η Ίντι απάντησε ψιθυριστά: «Η κυρία Στέιντον. Από το Κόριχιλ».

«Είναι ώρα εδώ;»

«Μόλις ήρθε. Της είπα να περιμένει. Είναι στο καθιστικό. Θέλει, λέει, να τα πείτε λίγο». Και πρόσθεσε, σε κανονική ένταση αυτή τη φορά: «Σας φτιάχνω καφεδάκια. Θα σας τα φέρω μόλις είναι έτοιμα».

Ελλείπει δικαιολογίας ή διεξόδου διαφυγής, η Βάιολετ πήγε να συναντήσει την επισκέπτρια. Η Βερένα Στέιντον στεκόταν μπροστά στο παράθυρο του ηλιόλουστου καθιστικού και κοίταζε τον κήπο. Μόλις αντιλήφθηκε την παρουσία της Βάιολετ γύρισε προς το μέρος της.

«Αχ, Βάιολετ, σου ζητώ συγγνώμη. Ντρέπομαι αφάνταστα. Είπα στην Ίντι πως θα έρθω κάποια άλλη φορά, αλλά μου ορκίστηκε πως από στιγμή σε στιγμή θα επέστρεφες από το χωριό».

Ήταν μια ψηλόλιγνη γυναίκα γύρω στα σαράντα, ντυμένη πάντα στην τρίχα – κάτι που την έκανε αμέσως να ξεχωρίζει από τις υπόλοιπες γυναίκες του χωριού, που δεν είχαν ούτε τον χρόνο ούτε τη διάθεση να ασχοληθούν ιδιαίτερα με την εμφάνισή τους. Η Βερένα και ο σύζυγός της, ο Άνγκους, ήταν σχετικά νέοι στη γειτονιά: ζούσαν στο Κόριχιλ μόλις τα τελευταία δέκα χρόνια. Παλαιότερα, ο Άνγκους εργαζόταν ως χρηματιστής στο Λονδίνο: όταν κάποια στιγμή κουράστηκε από τους φρενήρεις ρυθμούς της δουλειάς του, και έχοντας πλέον ένα γερό κομπόδεμα στην άκρη, αγόρασε το Κόριχιλ, ένα αρχοντικό δεκαπέντε χιλιόμετρα έξω από το Στράθκροϊ. Έτσι, μετακόμισε βόρεια με τη γυναίκα του και την κόρη τους, την Κέιτι, και άρχισε να ψάχνει μια νέα, κατά προτίμηση όχι τόσο απαιτητική, απασχόληση εκεί γύρω. Τελικά, αγόρασε ένα ρημαγμένο εργοστάσιο ξυλείας στο Ρέλκερκ και το μετέτρεψε με τον καιρό σε μια ανθηρή και επικερδή επιχείρηση.

Όσο για τη Βερένα, ήταν κι αυτή, κατά κάποιον τρόπο, γυναίκα καριέρας: ήταν δραστήριο μέλος μιας εταιρείας ονόματι Scottish Country Tours, η οποία τους θερινούς μήνες πηγαινοέφερε με τα λεωφορεία της कराβιές από Αμερικανούς τουρίστες, κανονίζοντας τη φιλοξενία τους, με το αζημίωτο φυσικά, σε προσεκτικά επιλεγμένες ιδιωτικές οικίες. Είχε εμπλακεί και η Ίζομπελ Μπαλμερίνο σε αυτή την ιστορία της φιλοξενίας, που

ήταν άκρως κοπιαστική. Η Βάιολετ δεν μπορούσε να φανταστεί πιο εξουθενωτικό τρόπο για να βγάλει κανείς λίγα χρήματα.

Ωστόσο, από κοινωνική άποψη, οι Στέιντον είχαν αποδειχτεί πολύτιμο απόκτημα για την κοινότητα, καθώς ήταν φιλικοί, ανεπιτήδευτοι, εξαιρετικά φιλόξενοι και πάντα πρόθυμοι να αφιερώσουν χρόνο και κόπο όταν οργανώνονταν παζάρια, αγώνες ιππασίας και λοιπές φιλανθρωπικές εκδηλώσεις.

Εντούτοις, η Βάιολετ αδυνατούσε να μαντέψει για ποιο λόγο βρισκόταν εκεί η Βερένα.

«Χαίρομαι που έμεινες. Θα λυπόμουν αν δε σε προλάβαινα. Η Ίντι φτιάχνει καφέ».

«Έπρεπε να σου τηλεφωνήσω πρώτα, αλλά ήμουν καθ' οδόν προς το Ρέλκερκ και σκέφτηκα να περάσω από το σπίτι μήπως και σε πετύχω. Έτσι, αυθόρμητα. Ελπίζω να μη σε πειράζει...»

«Όχι, όχι, καθόλου», είπε ζωηρά η Βάιολετ, κι ας μην το εννοούσε. «Έλα, κάθισε. Δυστυχώς δεν έχουμε ανάψει ακόμη το τζάκι, αλλά...»

«Προς Θεού, τι να το κάνουμε το τζάκι με αυτό τον καιρό; Δεν είναι υπέροχο που βγήκε επιτέλους ο ήλιος;»

Βολεύτηκε στον καναπέ και σταύρωσε τα μακριά, κομψά της πόδια. Η Βάιολετ, πάλι, βυθίστηκε με πολύ λιγότερη χάρη στην ευρύχωρη πολυθρόνα της.

Αποφάσισε να μπει κατευθείαν στο ψητό. «Η Ίντι μού είπε πως ήθελες να μου μιλήσεις».

«Ναι, σκέφτηκα ξαφνικά... πως εσύ είσαι ο άνθρωπος στον οποίο έπρεπε να απευθυνθώ για βοήθεια».

Η Βάιολετ αποκαρδιώθηκε· φαντάστηκε πως θα την αγγάρευαν πάλι να πλέξει καλύμματα για τσαγιέρες, να πουλήσει λαχνούς ή να εκφωνήσει την εναρκτήριο ομιλία σε κάποιο παζάρι, δεξίωση ή φιλανθρωπικό κονσέρτο.

«Για βοήθεια;» είπε λιγόψυχα.

«Ναι. Δηλαδή όχι τόσο βοήθεια όσο συμβουλές. Σκέφτομαι, βλέπεις, να οργανώσω έναν χορό».

«Χορό;»

«Ναι. Για την Κέιτι. Κλείνει τα είκοσι ένα φέτος».

«Μα πώς μπορώ εγώ να σε συμβουλευσω; Ούτε θυμάμαι πότε

ήταν η τελευταία φορά που ασχολήθηκα με κάτι τέτοιο. Θα ήταν ασφαλώς προτιμότερο να ρωτήσεις κάποιον που παρακολουθεί τις εξελίξεις. Την Πέγκι Φέργκιουσον-Κρόμπι ή την Ίζομπελ, φερ' ειπείν».

«Απλώς σκέφτηκα... πως εσύ είσαι τόσο έμπειρη. Ζεις εδώ περισσότερα χρόνια απ' όποιον άλλο γνωρίζω. Και ήθελα να δω πώς θα αντιδρούσες στην ιδέα».

Η Βάιολετ σάστισε. Καθώς γύρευε κάτι να πει, είδε με ανακούφιση την Ίντι να μπαίνει στο δωμάτιο με τους καφέδες τους. Άφησε τον δίσκο σ' ένα σκαμνί μπροστά στο τζάκι. «Μήπως θέλετε μπισκοτάκια;» τις ρώτησε.

«Όχι, Ίντι, είμαστε μια χαρά. Σ' ευχαριστώ πολύ».

Η Ίντι αποχώρησε, και λίγο αργότερα ακούστηκε ο βρυχηθμός της ηλεκτρικής σκούπας από τον επάνω όροφο.

Η Βάιολετ σέρβιρε τον καφέ. «Τι ακριβώς έχεις στον νου σου;»

«Ε, ξέρεις τώρα. Ριλ και άλλους σκοτσεζικούς χορούς».

Η Βάιολετ νόμισε πως κατάλαβε. «Εννοείς να βάλουμε μουσική στο στερεοφωνικό και να χορεύουμε στη σάλα;»

«Όχι, δεν εννοούσα αυτό. Θέλω μια κανονική χοροεσπερίδα. Θα το κάνουμε με στιλ. Με μια τέντα για χορό στον κήπο...»

«Ελπίζω ο Άνγκους να νιώθει πλούσιος».

Η Βερένα αγνόησε την παρεμβολή. «...και ζωντανή μουσική. Θα χρησιμοποιήσουμε, βέβαια, και τη σάλα, αλλά μόνο για να ξαποσταίνουμε από τον χορό. Και το καθιστικό. Και είμαι σίγουρη πως η Κέιτι θα θέλει και μια ντισκοτέκ για τους Λονδρέζους φίλους της· φαίνεται πως είναι πολύ της μόδας. Ίσως στην τραπεζαρία. Που θα μπορούσαμε να τη μετατρέψουμε σε σπηλιά, ή σε σπήλαιο...»

Σπηλιές και σπήλαια, σκέφτηκε η Βάιολετ. Ήταν προφανές πως η Βερένα είχε πάει διαβασμένη. Βέβαια, από την άλλη, ήταν εξαιρετική σε οργανωτικά θέματα. Η Βάιολετ είπε μειλίχια: «Έχεις προχωρήσει με τον σχεδιασμό, απ' ό,τι βλέπω».

«Και η Κέιτι μπορεί να καλέσει τους φίλους της από τα νότια... Φυσικά, θα πρέπει να βρούμε κρεβάτια για όλους τους».

«Έχεις μιλήσει στην Κέιτι για την ιδέα σου;»

«Όχι, αφού σου είπα, είσαι η πρώτη που το μαθαίνει».

«Ίσως να μην της αρέσει η ιδέα του χορού».

«Φυσικά και θα της αρέσει! Πάντα λάτρευε τα πάρτι».

Απ' όσο ήξερε την Κέιτι, η Βάιολετ συνειδητοποίησε πως αυτό ήταν μάλλον αλήθεια. «Και για πότε λες;»

«Τον Σεπτέμβρη. Είναι η ιδανική εποχή. Θα έχει έρθει πολύς κόσμος για την κυνηγετική περίοδο και όλοι θα είναι ακόμη σε διακοπές. Στις δεκαέξι του μηνός θα ήταν μια καλή ημερομηνία, διότι ως τότε τα πιο πολλά παιδιά θα έχουν επιστρέψει στα οικοτροφεία τους».

«Μα έχουμε Μάιο. Ο Σεπτέμβρης απέχει πολύ ακόμα».

«Το ξέρω, αλλά ποτέ δεν είναι νωρίς να ορίσεις την ημερομηνία και να αρχίσεις τις προετοιμασίες. Θα πρέπει να παραγγείλω την τέντα για τον κήπο, να κανονίσω το φαγητό, να τυπώσω προσκλήσεις...» Της ήρθε άλλη μια φαεινή ιδέα. «Αχ, Βάιολετ, δε θα ήταν όμορφο να βάλουμε λαμπιόνια κατά μήκος του δρόμου ως την είσοδο του σπιτιού;»

Όλα αυτά ηχούσαν τρομακτικά φιλόδοξα. «Έχεις να ρίξεις πολλή δουλειά».

«Μπα, δε νομίζω. Εξάλλου, οι πελάτες σταματούν να έρχονται στα τέλη Αυγούστου, άρα η Αμερικανική Εισβολή θα έχει τελειώσει και θα μπορώ να αφοσιωθώ απερίσπαστη στις προετοιμασίες. Έλα, Βάιολετ, παραδέξου το, είναι ωραία ιδέα. Και σκέψου πόσες κοινωνικές υποχρεώσεις θα μπορέσω να βγάλω, και μάλιστα μονομιάς». Και πρόσθεσε: «Θα ξεμπερδέψω μέχρι και με τους Μπάργουελ».

«Δε νομίζω ότι τους ξέρω τους Μπάργουελ».

«Όχι, πού να τους ξέρεις. Είναι συνάδελφοι του Άνγκους. Έχουμε πάει στο σπίτι τους για φαγητό δύο φορές. Δύο βραδιές ανίας μέχρι χασμουρητού. Και ποτέ δεν ανταποδώσαμε την πρόσκληση, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν μπορούσαμε να διανοηθούμε να ζητήσουμε από κανέναν να αντέξει ένα ολόκληρο βράδυ μια τόσο επώδυνα ανιαρή συντροφιά. Και υπάρχουν πολλοί ακόμα», θυμήθηκε περιχαρής. «Μόλις τους θυμίσω στον Άνγκους, είμαι βέβαιη πως θα βγάλει πρόθυμα από την τσέπη του το μπλοκ των επιταγών».

Η Βάιολετ λυπήθηκε τον καημένο τον Άνγκους. «Ποιους άλλους θα καλέσεις;»

«Α, τους πάντες. Τους Μίλμπερν και τους Φέργκιουσον-Κρόμπι και τους Μπιουκάναν-Ράιτ και τη γηραιά λαίδη Γουέστερνεϊλ και τους Μπράντον. Και τους Στάφορντ, με τα παιδιά τους. Έχουν μεγαλώσει πλέον, οπότε μπορούν να έρθουν κι αυτά. Λογικά, θα έχουν έρθει και οι Μίντλετον από το Χάμπσερ και οι Λούαρντ από το Γκλόστερσερ. Θα φτιάξουμε έναν κατάλογο. Θα καρφιστώσω ένα χαρτί στον πίνακα ανακοινώσεων της κουζίνας και κάθε φορά που θα θυμάμαι κάποιον θα τον σημειώνω. Και, φυσικά, εσένα, Βάιολετ. Και τον Έντμουντ, τη Βιρτζίνια και την Αλέξια. Και τους Μπαλμερίνο. Είμαι βέβαιη πως η Ίζομπελ θα οργανώσει ένα δείπνο για μένα...»

Ξάφνου, όλη αυτή η υπόθεση άρχισε να ακούγεται αρκετά διασκεδαστική. Ο νους της Βάιολετ ταξίδεψε στο παρελθόν, σε γλέντια ξεχασμένα, που τώρα επέστρεφαν στη μνήμη της. Η μια ανάμνηση έφερε την άλλη και, δίχως να το καλοσκεφτεί, είπε: «Να στείλεις πρόσκληση και στην Παντόρα», αλλά την επόμενη στιγμή δεν μπορούσε πια να καταλάβει πώς της είχε έρθει αυτή η ιδέα. «Την Παντόρα;»

«Την αδερφή του Άρτσι Μπαλμερίνο. Το όνομά της είναι συνυφασμένο με τη λέξη “γλέντι”. Αλλά τώρα που το σκέφτομαι, εσύ δεν την έχεις γνωρίσει».

«Έχω όμως ακούσει γι’ αυτήν. Για κάποιον λόγο, το όνομά της αναφέρεται πάντα στις συζητήσεις όταν καλούμε κόσμο στο σπίτι. Πιστεύεις πως υπάρχει πιθανότητα να έρθει; Αν δεν απατώμαι, έχει πάνω από είκοσι χρόνια να πατήσει στο σπίτι της».

«Πράγματι. Ήταν απλώς μια ανόητη σκέψη. Αλλά γιατί να μην το προσπαθήσουμε τουλάχιστον; Σκέψου πόσο θα αναπτρωθεί το ηθικό του καημένου του Άρτσι. Κι αν κάτι είναι ικανό να προσελκύσει αυτό το άσπιο πλάσμα πίσω στο Κρόι, είναι το δέλεαρ μιας φανταχτερής χοροεσπερίδας».

«Άρα, συμφωνείς μαζί μου, Βάιολετ; Θεωρείς ότι πρέπει να προχωρήσω με το σχέδιό μου;»

«Ναι, συμφωνώ. Αν έχεις το κουράγιο και τα χρήματα, νομίζω πως είναι υπέροχη και γενναιόδωρη ιδέα. Θα έχουμε όλοι κάτι να προσμένουμε με χαρά».

«Μην πεις τίποτα σε κανέναν προτού “ψησω” τον Άνγκους».

«Ούτε λέξη».

Η Βερένα χαμογέλασε ευχαριστημένη. Κι ύστερα της ήρθε άλλη μια όμορφη σκέψη. «Θα έχω και μια εξαιρετική δικαιολογία», είπε, «να πάω ν' αγοράσω καινούργιο φόρεμα».

Αλλά η Βάιολετ δεν είχε τέτοιους προβληματισμούς. «Εγώ», είπε στη Βερένα, «θα φορέσω το μαύρο μου βελούδο».

Αυτό τον Σεπτέμβρη, ένας χορός θα συγκεντρώσει στα Χάιλαντς της Σκωτίας όλα τα αγαπημένα πρόσωπα της Βάιολετ Ερντ. Μια γιορτή στην καρδιά της πιο γλυκιάς εποχής, σ' εκείνο το σύντομο πέρασμα από το καλοκαίρι στον ατέλειωτο χειμώνα. Θα είναι εκεί όλοι όσοι έχουν ξεχωριστή θέση στην καρδιά της: ο γιος της Βάιολετ, Έντμουντ, μαζί με τη γυναίκα του, η αγαπημένη της εγγονή, Αλέξα, η αφοσιωμένη Ίντι, ο καλός της φίλος Άρτσι Μπαλμερίνο και η γυναίκα του, η Ίζομπελ. Όμως, η ζωή πάντα κρύβει εκπλήξεις. Παλιά μυστικά και κρυμμένα προβλήματα θα έρθουν στην επιφάνεια, μαζί με νέους μπελάδες.

Καταλύτης των εξελίξεων θα είναι η Παντόρα: Μια κοπέλα που είκοσι χρόνια πριν το έσκασε από το σπίτι της με έναν πολύ μεγαλύτερό της άντρα. Κανείς δεν ξέρει με ποιες προθέσεις έρχεται τώρα. Και σύντομα τα πράγματα θα πάρουν μια εντελώς αναπάντεχη τροπή...

Ένα αξέχαστο μυθιστόρημα χαρακτήρων, λουσμένο στο γλυκό φως και στη μελαγχολία του φθινοπώρου, γραμμένο με τη ζεστασιά και τη βαθιά κατανόηση της ανθρωπίνης ψυχής, χαρακτηριστικά που έκαναν τη Ρόζαμουντ Πίλτσερ την πιο δημοφιλή συγγραφέα της γενιάς της.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2464-4

9 786180 124644

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20485